

Peter James

Perfectie

HOOGSPANNING

De Fontein

I

Laat op een middag in april, dertig zeemijl ten oosten van Cape Cod, staat een jong stel met hun bagage op het helikopterdek van een omgebouwd cruiseschip. In de harde wind houden ze zich met ongeruste gezichten vast aan de reling.

Ze weten allebei dat het te laat is voor twijfels.

De *Serendipity Rose* is veertig jaar oud en haar deuken, barsten en klinknagels zijn bedekt met een dikke laag verf, als make-up op het gezicht van een oude taart. Terwijl het schip met een wapperende Panamese vlag op de boeg door de woelige golven ploegt, braakt de gele schoorsteen een lint van rook uit dat binnen enkele seconden door de wind uiteen wordt geslagen. Het schip heeft geen haast en houdt net voldoende snelheid om de stabilisatoren aan de gang te houden, want het is niet op weg naar een bepaalde bestemming. Het meandert langs de grens van twaalf zeemijlen buiten de territoriale wateren van de Verenigde Staten. Veilig buiten bereik van de Amerikaanse wetgeving.

John Klaesson, gekleed in een leren jas met fleec voering, een pantalon en leren bootschoenen, is halverwege de dertig. Hij heeft het ruige uiterlijk van een bergbeklimmer of ontdekkingsreiziger in plaats van de academicus die hij is. Hij is één meter tachtig lang, slank en fit, met kort blond haar en vriendelijke blauwe ogen achter een klein ovaal brilletje. Zijn knappe, serieuze gezicht heeft sterke Scandinavische trekken en een lichte kleur van de Californische zon.

Zijn vrouw Naomi, die moeite heeft om haar evenwicht te bewaren, staat in-geengedoken in een lange camelkleurige jas met daaronder een trui, spijkerbroek en zwarte suède laarzen met crêpezolen. Haar blonde haar draagt ze in een modieus warrig, halflang kapsel. De lokken die in haar aantrekkelijke gezicht wapperen, accentueren haar ietwat kwajongensachtige uitstraling, hoewel ze op dit moment een stuk bleker oogt dan normaal.

Meters boven hun hoofd zweeft de helikopter die hen zojuist heeft afgezet. Hij braakt vettige dampen de roerige lucht in en sleept zijn schaduw als een lege zak achter zich aan over de bovenbouw van het schip. En zo voelt John zich nu: alsof hij uit een zak is gekieperd. Met zijn hoofd ingetrokken

tegen het lawaai en de luchtwervelingen steekt hij zijn hand uit, ondersteunt zijn vrouw en omklemt haar slanke gestalte. Hij staat heel dicht bij haar, met de behoefte om haar te beschermen.

Hij voelt zich verantwoordelijk.

Het waait zo hard dat hij in korte teugen moet ademen terwijl het zout op zijn bril neerslaat en de dampen zijn mond en keel, die toch al droog waren van de zenuwen, nog verder uitdrogen. Lokken haar van Naomi slaan als zweepkoorden in zijn gezicht. Het dek zakt onder hem weg, komt even later weer omhoog en drukt als de vloer van een lift tegen zijn voeten, waardoor zijn maag tegen zijn ribben omhoog wordt geduwd.

Onder het lawaai van de helikopterwieken hoort hij een schurend geluid. Dit was zijn eerste keer in een helikopter, en na een uur van slingeren en zwalken door een Atlantisch lagedrukgebied staat hij niet te springen om die ervaring te herhalen. Hij heeft een weeïg gevoel, zoals je van sommige attracties op de kermis ook krijgt, waarbij je hersens de ene kant op worden geslingerd en je ingewanden de andere kant op. De dampen, de scherpe geur van verf en bootlak en het trillende dek onder zijn voeten helpen ook niet bepaald.

Naomi legt haar arm om zijn middel en oefent even druk uit, door de dikke voering van zijn leren jas heen. Hij heeft een vrij aardig idee van waar ze aan denkt, want het is ongetwijfeld hetzelfde als waar hij aan denkt. Het onbehaaglijke gevoel van onomkeerbaarheid. Tot nog toe was het allemaal maar een idee, iets waar ze op ieder gewenst moment weer afstand van konden nemen. Maar nu niet meer. Als hij naar haar kijkt, denkt hij: ik hou zo veel van je, mijn lieve Naomi. Je bent zo moedig. Soms denk ik dat je veel moediger bent dan ik.

De helikopter zwenkt opzij, het gebrul van de motor wordt luider en ze zien het knipperende lampje op de buik van het toestel. Dan buigt de helikopter scherp af, maakt snel hoogte en vliegt ratelend weg over het water. Enige tijd blijft John ernaar kijken, dan gaat zijn blik naar de schuimende, sissende grijze oceaan die zich uitstrekt naar een wazige horizon.

‘Oké? Als u mij maar wilt volgen.’

Een stukje verderop staat een beleefde, heel serieus kijkende Filippino in een witte overall. Hij heeft hen opgevangen en hun bagage aangenomen, en houdt nu een deur voor hen open.

Ze stappen over de drempel de gang in. De medewerker slaat de deur achter hen dicht en sluit de elementen buiten. In de plotselinge stilte en warmte van de gang, waar een ingelijste zeekaart aan de wand hangt, lijkt de geur van verf en lak nog sterker. De vloer onder hen broemt. Naomi knijpt in Johns

hand. Ze heeft altijd al slechte zeebenen gehad – ze wordt al misselijk in een bootje op een vijver – en vandaag kan ze er niets tegen innemen. Geen pilletje, geen medicijnen. Dit zal ze moeten verbijten.

John knijpt terug om haar gerust te stellen, en zichzelf.

Is het wel goed wat we doen?

Het is een vraag die hij zich al duizend keer heeft gesteld. Hij zal hem zich nog vele jaren blijven stellen. Het enige wat hij kan doen, is Naomi en zichzelf ervan blijven overtuigen: ja, dit is goed. Het is goed wat we doen.

Echt waar.

In de brochure voor deze drijvende kliniek was de hut die de komende maand hun thuis zou zijn groots omschreven als een luxe passagiershut. Hij viel wat tegen. Er stonden een kingsize bed, een piepklein bankje, twee even kleine leunstoeltjes en een ronde tafel met een fruitschaal erop. Alles was in een ruimte gepropt ter grootte van een kleine hotelkamer. Hoog in een hoek hing een televisie. Hij stond aan op het CNN-nieuws; de ontvangst was slecht. President Obama was aan het woord, maar de helft van wat hij zei was onverstaaanbaar door de ruis.

Er was een marmeren badkamer die, hoewel hij wat benauwd was, toch een behoorlijk luxe uitstraling had. Het zou nog beter zijn geweest, dacht Naomi, als hij niet zo op- en neerging en ze er gewoon in kon staan zonder zich de hele tijd te hoeven vasthouden. Ze knielde neer om de inhoud van Johns toiletta's op te rapen, die over de vloer heen en weer rolde, maar stond snel weer op toen ze een duizelingwekkende vlag van misselijkheid voelde opkomen.

‘Moet ik je helpen?’ vroeg John.

Ze schudde haar hoofd. Uit haar evenwicht gebracht door een plotselinge deining wankelde ze de slaapkamer in en ging met een plof op het bed zitten, nog net naast zijn laptop in plaats van erbovenop. ‘Ik geloof dat ik nog een minuut of vier de tijd heb om mijn spullen uit te pakken voordat ik verschrikkelijk moet overgeven.’

‘Ik voel me ook niet zo lekker,’ zei John. Hij bekeek een veiligheidsblad met een overzicht van verzamelpunten voor evacuaties en een instructietekening voor het aantrekken van een reddingsvest.

‘Waarom neem je dan geen zeeziektepilletje?’ vroeg ze. ‘Jij mag er een.’

‘Als jij niet mag, wil ik ook niet. Gedeelde smart is halve smart.’

‘Martelaar!’ Ze boog zich opzij en kuste hem op de wang, gerustgesteld door zijn warme, stoppelige huid en de bedwelmende, muskusachtige geur van zijn aftershave. Ze trok zich op aan de mentale en lichamelijke kracht die hij uitstraalde. Als tiener had ze zich altijd aangetrokken gevoeld tot sterke, rustige, intelligente mannen in films; het soort vader dat ze graag gehad zou hebben. Toen ze John voor het eerst ontmoette, acht jaar eerder in de rij voor

een skilift in Jackson Hole, Wyoming, had ze de indruk gekregen dat hij niet alleen knap was, maar ook die innerlijke kracht had.

Ze kustte hem nog eens. 'Ik hou van je, John.'

Hij keek in haar ogen, die soms groen waren en soms bruin, maar die altijd glansden en ontzettend veel vertrouwen uitstraalden, en zijn hart ging plotse-ling naar haar uit. 'En ik aanbid jou, Naomi. Ik aanbid en bewonder je.'

Ze glimlachte melancholiek. 'Ik bewonder jou ook. Soms heb je geen idee hoeveel.'

Een poosje zwegen ze allebei. Het had na de dood van Halley een hele tijd geduurd voordat alles tussen hen weer goed was, en in die eerste twee echt duistere jaren waren er vele momenten geweest waarop Naomi had gevreesd dat hun huwelijk het niet zou redden.

Hij was een sterk kind geweest. Ze hadden hem vernoemd naar de komeet, omdat John had gezegd dat hij bijzonder was. Kinderen zoals hij werden maar zelden geboren, zei hij, misschien maar eens in de vijfenzeventig jaar, en waarschijnlijk nog wel minder vaak. Ze hadden geen van beiden geweten dat hun zoon was geboren met een tijdbom in zijn lichaam.

Naomi had nog steeds zijn foto in haar tas: een jochie van drie in een tuinbroekje. Met zijn warrige bos blond haar zag hij eruit alsof hij net uit een wasdroger was gekropen, en hij toonde de camera een brede grijns waarin twee voortanden ontbraken; die was hij kwijtgeraakt toen hij van een schommel was gevallen.

Lange tijd na Halleys dood was John niet bereid – of in staat – geweest om te rouwen of erover te praten en had hij zich simpelweg ondergedompeld in zijn werk, zijn schaakspel en zijn fotografie. Hij was uren achtereen en in alle weersomstandigheden op pad gegaan met zijn camera, om obsessief en doelloos foto's te maken van zo ongeveer alles wat hij zag.

Zij had geprobeerd weer aan het werk te gaan. Via een vriendin in Los Angeles had ze een goede baan gekregen bij een pr-bedrijf, maar ze had na een paar weken alweer ontslag genomen omdat ze haar hoofd er niet bij kon houden. Zonder Halley had alles oppervlakkig en zinloos geleken.

Uiteindelijk waren ze samen in therapie gegaan, tot nog maar enkele maanden eerder.

John begon: 'Hoe vind je het om...'

'Om hier te zijn?'

'Ja. Dat we hier nu echt zijn.'

Een dienblad op het dressoir, met een fles mineraalwater en twee glazen erop, verschoof een stukje en kwam weer tot stilstand.

'Het is ineens allemaal zo echt. Ik ben stiknerveus. Jij?'

Hij streek teder over haar haar. ‘Als je ermee wilt stoppen, lieverd, wanneer dan ook...’

Ze hadden een enorme lening bij de bank afgesloten om dit te kunnen betalen, maar zelfs dat was nog niet genoeg geweest. De laatste honderdvijftigduizend dollar hadden Naomi’s moeder en haar oudere zus Harriet uit Engeland hun per se willen lenen. De hele som, vierhonderdduizend dollar in totaal, was al naar de kliniek overgemaakt, en was niet restitueerbaar.

‘We hebben ons besluit genomen,’ zei ze. ‘We moeten doorgaan. We hoeven niet –’

Ze werden onderbroken door een klop op de deur en een stem die riep: ‘Huishoudelijke dienst!’

De deur ging open en een kleine, vriendelijk ogende Filippijnse vrouw glimlachte hen toe. Ze droeg een witte overall en canvas gympen. ‘Welkom aan boord, doctor en mevrouw Klaesson. Ik ben Leah, en ik ben uw hutstewardess tijdens uw verblijf. Hebt u misschien iets nodig?’

‘We voelen ons allebei niet zo lekker,’ zei John. ‘Is er iets wat mijn vrouw wel mag nemen?’

‘O, zeker. Ik ga het meteen voor u halen.’

‘O ja?’ vroeg hij verbaasd. ‘Ik dacht dat ze geen medicatie...’

De vrouw sloot de deur en kwam nog geen minuut later terug met twee polsbandjes en twee pleistertjes. Ze trok haar manchet omhoog om te laten zien dat zij een gelijksoortig bandje droeg en liet hun ook de pleister achter haar oor zien. ‘Als u deze draagt, wordt u niet misselijk,’ zei ze, en ze hielp hen vervolgens met de pleisters.

Naomi wist niet zeker of het nu een placebo-effect was of dat ze echt werkten, maar binnen een paar minuten nadat de vrouw was vertrokken voelde ze zich wat beter. In ieder geval goed genoeg om door te gaan met uitpakken. Ze stond op en staarde even uit een van de dubbele patrijspoorten naar de donker wordende oceaan. Toen draaide ze zich om, want de aanblik van de golven bracht haar misselijkheid meteen terug.

John richtte zijn aandacht weer op zijn laptop. Ze hadden een vaste routine als ze samen op reis waren: Naomi pakte hun spullen uit en John zorgde ervoor dat hij haar niet voor de voeten liep. Hij was de slechtste kofferinpakker ter wereld, en een nog slechtere uitpakker. Naomi staarde wanhopig naar de inhoud van zijn koffer, die overal om hem heen verspreid lag na zijn zoektocht naar de adapter van zijn laptop. Enkele kledingstukken lagen op de sprei, andere waren over een stoel gesmeten, en nog een paar andere waren op de vloer beland. John tuurde naar zijn scherm, zonder zich bewust te zijn van de chaos die hij had gezaaid.

Naomi grijnsde, veegde een paar stropdassen bij elkaar en schudde haar hoofd. Boos worden had geen zin.

John friemelde aan zijn polsbandje en raakte de pleister achter zijn oor aan. Hij bespeurde geen merkbaar verschil in zijn misselijkheid, maar probeerde de bewegingen van het schip te negeren. Hij concentreerde zich op zijn potje schaak. Zijn tegenstander heette Gus Santiano, een man die hij had leren kennen in een chatroom voor schaakliefhebbers en die in Brisbane in Australië woonde. Ze speelden al een paar jaar tegen elkaar.

Ze hadden elkaar nog nooit ontmoet en John wist niet eens hoe zijn tegenstander eruitzag. De Australiër was een kei in schaken, maar de laatste tijd duurde het steeds langer voordat hij een zet deed. Hij rekte hopeloze posities waaruit hij met geen mogelijkheid kon terugkomen, alleen maar uit pure koppigheid. John, die daar genoeg van begon te krijgen, overwoog naar een nieuwe tegenstander op zoek te gaan.

Nu had de man al weer een zinloze zet gedaan.

‘Je kunt de pot op, Santiano.’

John had de man schaak gezet – hij was al een koningin, beide lopers en een toren kwijt en had geen schijn van kans meer, dus waarom gaf hij zich niet gewoon gewonnen? Hij typte een e-mail met dat voorstel en sloot zijn mobieltje vervolgens op de laptop aan om het te versturen. Geen bereik.

Ze waren te ver op zee, besepte hij. Naast het bed stond een telefoon met een satellietverbinding naar het vasteland, maar voor negen dollar per minuut, volgens het kaartje dat erbij lag, was hem dat te duur. Gus Santiano zou maar gewoon in spanning moeten afwachten.

Hij sloot het schaakprogramma en opende zijn e-mailprogramma om de tientallen berichten te bekijken die hij ’s morgens had gedownload maar nog niet had kunnen lezen. Met lichte paniek vroeg hij zich af hoe hij mail moest versturen en ontvangen als ze de hele komende maand buiten het bereik van de mobiele telefoonmasten bleven. Op de University of Southern California, waar hij zijn basis had en zijn onderzoekslaboratorium runde, kreeg hij gemiddeld zo’n honderdvijftig e-mails per dag. Vandaag waren het er zelfs eerder tweehonderd.

‘Dit is ongelooflijk, schat! Weet je nog dat je dit gelezen hebt?’

John keek op en zag dat Naomi de brochure had opengeslagen. ‘Ik was van plan hem zo nog eens te bekijken.’

‘Ze hebben maar twintig privéhutten voor “cliënten”. Dat is een mooi eufemisme. Fijn te weten dat we “cliënten” zijn, en geen “patiënten”.’ Ze las verder. ‘Ooit bood het schip ruimte aan vijfhonderd passagiers, maar nu worden de twee hoofddekken waar die hutten voorheen waren geheel in be-

slag genomen door computers. Ze hebben vijfhonderd supercomputers aan boord! Dat is niet te geloven! Wat moeten ze daar allemaal mee?’

‘Voor genwetenschap zijn enorme aantallen rekenkundige bewerkingen nodig. Dat is een van de dingen waar we voor betalen. Laat eens kijken.’

Ze gaf hem de brochure, geopend bij een foto van een lange, smalle rij blauwe computers en een eenzame technicus in een witte jas die iets nakeek op een scherm. John bladerde naar het begin van de brochure en staarde naar een foto. Hij herkende hem ogenblikkelijk van de website van de wetenschapper, van de televisie-interviews en de talloze foto's die zowel in de wetenschappelijke als in de populaire pers waren verschenen. Hoewel hij het meeste al wist, bekeek hij ook de biografie.

Dokter Leo Dettore was een wonderkind geweest. Op zijn zestiende was hij magna cum laude afgestudeerd in biologie aan het MIT, vervolgens had hij een gecombineerde PhD geneeskunde aan de Stanford University gedaan, gevolgd door postdoctoraal onderzoek in biotechnologie bij de USC en daarna het Institut Pasteur in Frankrijk. Hij had een modificatie van een cruciaal enzym geïdentificeerd en geïsoleerd, waarmee onder laboratoriumomstandigheden genen konden worden gerepliceerd. Dat had hem miljardair gemaakt en de titel MacArthur Fellow opgeleverd, en hij had zelfs een Nobelprijs aangeboden gekregen, die hij niet had aangenomen. Dettore had de hele wetenschappelijke wereld tegen zich in het harnas gejaagd door te zeggen dat al dergelijke prijzen naar zijn mening bezoedeld waren door de politiek.

De individualistische geneticus had het medische establishment nog verder tegen de haren in gestreken door een van de eersten te zijn die begon menselijke genen te octrooieren, en hij streed nog steeds actief tegen de wetgeving die deze octrooien vervolgens ongedaan had gemaakt.

Leo Dettore was een van de rijkste wetenschappers ter wereld, en aanwijsbaar de meest controversiële. Nadat hij openlijk had toegegeven genetische experimenten te hebben uitgevoerd op embryo's, die vervolgens voldragen waren, was hij gehekelde door religieuze leiders in de Verenigde Staten en veel andere landen. Hij mocht zelfs niet langer geneeskunde beoefenen in de Verenigde Staten, maar hij bleef onwankelbaar in zijn overtuiging.

En hij stond nu voor de deur van hun hut.

3

Toen Naomi opendeed, werd ze begroet door een lange man met een bruine envelop onder zijn arm. Hij droeg de witte overall en gympen die het standaarduniform op het schip leken te zijn. Omdat hij hem meteen herkende, stond John op.

Hij stond ervan te kijken hoe imposant de geneticus in levenden lijve was. De dokter was veel langer dan hij zich had voorgesteld, zeker een kop groter dan hijzelf, dus minstens één meter vijfennegentig. Hij herkende ook zijn stem en dat ontwapenende maar assertieve Californische accent, dankzij de telefoongesprekken die ze de afgelopen maanden hadden gevoerd.

‘Doctor Klaesson? Mevrouw Klaesson? Ik ben Leo Dettore. Ik hoop dat ik jullie niet stoort, mensen!’

Dit was de man aan wie ze zo ongeveer elke cent die ze bezaten hadden gegeven, plus nog eens honderdvijftigduizend dollar. Hij drukte Naomi’s hand stevig en ongehaast en keek haar recht aan. Zijn ogen hadden een duifgrijze kleur en stonden scherp en alert, maar desondanks straalden ze warmte uit. Ze glimlachte terug en wierp een vluchtige blik vol afgrijzen op de puinhoop van kledingstukken om John heen, vurig wensend dat ze tijd had gehad om op te ruimen. ‘Nee, u stoort helemaal niet. Kom binnen,’ zei ze.

‘Ik kwam alleen even langs om me voor te stellen en jullie wat leesvoer te brengen.’ De geneticus moest bukken toen hij de hut in stapte. ‘Geweldig om u eindelijk persoonlijk te ontmoeten, doctor Klaesson.’

‘Insgelijks, dokter Dettore.’

Dettores greep was sterk en nam de leiding over de handdruk, net zoals hij overduidelijk de leiding nam over alles. John voelde een lichte onbehaaglijkheid tussen hen. Dettore scheen iets over te brengen met zijn glimlach, alsof er een of ander geheim pact tussen hen bestond. Misschien een geïmplieerde overeenkomst tussen twee wetenschappers die veel beter begrepen waar dit allemaal om draaide dan Naomi.

Alleen was het nooit Johns bedoeling geweest dat het zo zou zijn. Naomi en hij hadden deze beslissing vanaf dag één samen genomen, zich terdege bewust van wat ze deden, als gelijkwaardige partners. Hij wilde niets voor haar verbergen, niets verdraaien. Punt uit.

Leo Dettore, slank en gebruid, met opvallende Latijns-Amerikaanse ge-
laatstrekken, straalde zelfvertrouwen en charme uit. Hij had een perfect gebit
en schitterend haar: donker en glanzend, keurig achterovergekamd en met
wat gedistingeerd grijs bij de slapen. Hoewel hij tweeënzestig was, zou je
hem gemakkelijk tien jaar jonger schatten.

Naomi keek aandachtig naar hem, zoekend naar eventuele zwakke plek-
ken in zijn façade, in een poging de vreemdeling te peilen die ze feitelijk hun
hele toekomst toevertrouwden. Ze keek naar zijn gezicht, zijn lichaamstaal.
Haar eerste indruk stelde haar enigszins teleur. Hij had de aura die ze kende
van haar pr-werk en die alleen heel rijke en succesvolle mensen bezaten;
een bijna ondefinieerbare eigenschap die je uitsluitend met grote rijkdom
scheen te kunnen kopen. Hij zag er te glad uit, te mediageniek, te veel als een
kandidaat voor het Witte Huis die slijmt om stemmen te winnen, te zeer als
een grootindustriële die smoest met de aanwezigen op een aandeelhouders-
vergadering. Maar vreemd genoeg merkte ze ook dat hoe langer ze naar hem
keek, hoe meer haar vertrouwen in hem toenam. Ondanks alles had hij ook
iets oprechts.

Ze keek naar zijn handen; hij had mooie handen. Niet die van een politi-
cus of zakenman, maar echte chirurgenhands: lang, met behaarde vingers
en onberispelijke nagels. Ze vond zijn stem ook mooi, openhartig en kal-
merend. En zijn fysieke aanwezigheid had iets geruststellends. Maar toen
herinnerde ze zichzelf eraan, zoals ze de afgelopen weken zo vaak had ge-
daan, dat ze nog maar een paar maanden eerder een foto van Leo Dettore op
de voorpagina van *Time* had gezien, met als bijschrift: EENENTWINTIGSTE-EEUW-
SE FRANKENSTEIN?

‘Weet u,’ zei Dettore, ‘ik vind uw werk echt intrigerend, doctor Klaesson.
Misschien kunnen we het er de komende tijd eens over hebben. Ik heb dat
artikel gelezen dat u een paar maanden geleden in *Nature* hebt gepubli-
ceerd... Was het afgelopen februari?’

‘Ja, dat klopt.’

‘De virtuele muizengenen. Fascinerend experiment!’

‘Het was een groot onderzoek,’ zei John. ‘We zijn er bijna vier jaar mee
 bezig geweest.’

John had een computersimulatie uitgevoerd van de evolutie van de muis
tot één miljoen jaar in de toekomst, met een reeks willekeurige mutaties en
omgevingsfactoren.

‘En uw conclusie was dat ze slimmer zullen worden naarmate de mense-
lijke dominantie over de planeet toeneemt. Dat beviel me wel. Ik vond het in-
genieus denkwerk.’

John was geveleid dat een wetenschapper van Dettores statuus zijn werk had gelezen, laat staan dat hij er complimenteuz over was. 'Dat was waar de computer mee kwam,' antwoordde hij bescheiden.

'Maar u hebt nog geen simulatie uitgevoerd van hoe de mens in de komende miljoen jaar zal evolueren?'

'Nee, te veel genen. Naast de uitdaging van het schrijven van het programma is dat soort rekenkracht gewoon niet beschikbaar voor wetenschappelijk onderzoek bij de USC. Ik –'

Dettore viel hem in de rede. 'Daar moeten we het maar eens over hebben. Ik zou best een donatie willen doen, als dat het onderzoek helpt?'

'Nou, graag,' zei John. Financiering van Dettore zou veel verschil kunnen maken voor zijn onderzoek, maar John was nu niet bereid zich op een zijspoor te laten brengen. Op dit schip was Naomi het belangrijkste, niet zijn werk.

'Mooi zo. We zullen er de komende weken tijd genoeg voor hebben.' Toen zweeg Dettore even, eerst kijkend naar John en toen naar Naomi. 'Ik vind het heel erg wat er met uw zoon is gebeurd.'

Ze haalde haar schouders op en voelde dezelfde pijnsechtheid die altijd door haar heen trok als Halley ter sprake kwam. 'Bedankt,' fluisterde ze, doordat de emotie haar stem verstikte.

'Een vreselijk iets.' Hij richtte die grijze ogen op haar. 'Mensen die nooit een kind hebben verloren, kunnen onmogelijk begrijpen hoe het is.'

Naomi knikte.

Dettore keek ineens met een droevig gezicht naar John, alsof hij hem er ook bij wilde betrekken. 'Mijn ex-vrouw en ik hebben twee kinderen verloren; het ene op eenjarige leeftijd door een erfelijke genetische aandoening, en het tweede op zijn zesde door hersenvliesontsteking.'

'Ik... Dat wist ik niet. Wat verschrikkelijk,' zei Naomi. Ze wendde zich tot John. 'Dat had je me niet verteld.'

'Ik wist het ook niet,' zei hij. 'Wat erg.'

'U kon het ook niet weten. Het is niet iets wat ik van de daken schreeuw. We hebben het besluit genomen om het voor onszelf te houden. Maar...' De geneticus spreidde zijn handen. 'Het is een belangrijke reden waarom ik hier ben. Er gebeuren in het leven dingen die niet zouden moeten gebeuren – die niet hoeven te gebeuren – en die de wetenschap nu kan voorkomen. Dat is in essentie wat wij hier in deze kliniek doen.'

'Daarom zijn we hier ook,' zei Naomi.

Dettore glimlachte. 'Maar goed, hoe was uw heenreis? Hebt u de nachtvlucht uit L.A. genomen?'

'Nee, we zijn overdag vertrokken en gisteravond nog in New York uit eten

geweest met vrienden. We gaan graag naar restaurants in New York,' antwoordde John.

'Mijn man heeft veel belangstelling voor eten,' zei Naomi. 'Alleen, hij benadert elke gang alsof het een wetenschappelijk experiment is. Iedereen vindt het prima smaken, maar met zijn eten is altijd net iets niet helemaal in orde.' Ze grijnsde vol genegenheid naar John.

John wiebelde verdedigend met zijn hand en lachte terug. 'Koken is wetenschap. Ik heb geen zin om te betalen voor de laboratoriumproeven van een of andere chef-kok.'

'Het zal mij benieuwen hoe u het eten hier aan boord vindt,' zei Dettore.

'Zoals ik me nu voel,' zei Naomi, 'kan ik geen eten zien.'

'Een beetje zeeziek?'

'Ja, nogal.'

'De voorspellingen zijn nog slecht voor de komende paar uur, maar daarna klaart het op. Morgen moet het heel mooi weer worden.' Hij aarzelde en er viel even een onbehaaglijke stilte. Ineens maakte het schip een deinende beweging, en hij zette zijn hand tegen de wand van de hut om zichzelf te ondersteunen.

'Goed, dit is het plan. Ik wil dat u zich vanavond gewoon ontspant, lekker samen in uw hut eet.' Hij stak de envelop uit. 'Hier zit een medisch achtergrondformulier in waarvan ik graag wil dat u het invult, mevrouw Klaesson, en een toestemmingsformulier dat u allebei moet ondertekenen. De verpleegkundige komt straks nog even langs om van u allebei een nieuw bloedmonster te nemen. We hebben de monsters die u ons gestuurd had al geanalyseerd en van u allebei uw gehele genoom in kaart gebracht; daar gaan we morgenochtend naar kijken. Laten we om tien uur afspreken in mijn kantoor. Is er intussen nog iets wat ik voor u kan doen?'

Naomi had een lijst gemaakt van wel een miljoen vragen, maar op dit moment, terwijl alles binnen in haar tolde van de zeeziekte, had ze maar één gedachte: niet overgeven.

Dettore haalde een potje uit zijn zak en gaf dat aan haar. 'Ik wil graag dat u er hier tweemaal per dag een van neemt, met iets te eten. Dit helpt bij het epigenetisch modifieren van de foetus meteen vanaf het begin van de conceptie.' Hij glimlachte en vervolgde: 'Als er iets is wat u wilt bespreken, pak dan gewoon de telefoon en bel mijn nummer. Tot morgenochtend, en een fijne avond nog.'

Toen was hij weg.

Naomi keek John aan. 'Heeft hij supergenen, of een geweldige plastisch chirurg en een heel goeie tandarts?'

‘Wat vond je van hem?’ vroeg John. Maar toen keek hij haar geschrokken aan: haar gezicht was grauw geworden en de transpiratie rolde over haar slapen.

Ze liet het potje vallen en rende naar de badkamer.